

tiff er bleven prøvet, og som — tillad mig at sige det — har bestaaet sin Prøve. Den ærede Minister er ikke gaaet ind paa det, man kaldte Doubbleringsystemet — jeg vilde hellere kalde det Udfoldings- eller Halveringsystemet — og det er blevet en Modesag i vore Kredse at sige: Det var en Thestrupst Daarlighed, hvorfra vi maae komme bort, men hvad siger Historien, naar vi upartiff betragte den? Hvorledes viste vort Infanteri sig i det Hele i 1864, sijnødt udfoldet paa den ravgaleste, den snyderdigste Maade, hvorpaa det vel omtrent var muligt? Viste det sig dog ikke saaledes, at vi maae takke Gud derfor? Troer man, at vi, hvis Preusserne blot havde behøvet et Stormløb mod Dybbøl for at tage det, hvis vi der havde viist os feige, vilde have havt den Sympathi for os i Europa, som dog med Guds Hjælp nu næres for os hos de fleste Folkeslag, dersom vi der havde viist os feige? Viste vort Infanteri sig ikke derved godt og brugbart, trods den uslykkelige, ubegribelige Maade, hvorpaa man havde udført den saakaldte Doublering? Naar vi organisere vort Forsvar, maae vi nødvendig husse paa, at det maa kunne frembyde en tilstrækkelig Styrke, og at det altsaa maa udgjøre et Antal, der ikke gjør Forsvaret haabløst, men her kommer jeg til en Hovedindvending imod den høitagtede Krigsminister. Han opstiller endog paa to Steber med rene og klare Ord det Princip, at Opgaven maa være at danne en Forsvarsstyrke, der ved Tal og Udbannelse kan yde et godt Forsvar, men han forbigaaer eet Moment, der netop efter den nyere Tids Organisationer og Krigsføringer er af den meest afgjørende Bigtighed, nemlig, at den Forsvarsstyrke, vi organisere, maa være istand til i sit fulde Omfang og med det kortest mulige Ophold at være tilstede paa det faretruede Punkt. Hvad møder den høitærede Minister da med? Med 16,800 Infanterister, men det er dog ikke meget Andet end en stor Vagtparade. Han har selv følt, at dette saameget mindre gaaer an, som hans Formænd have sagt, at 25,000 Infanterister var det mindste Tal, hvormed f. Ex. Syen kunde forsvares, og det er bekjendt, at, t. Ex. Oberst Müller, der dog maa have Ret til at tale med om disse Forhold, har sagt, at 25,000 Mand er

for lidt dertil, men at der idetmindste maa være 30,000 Mand. Den ærede Krigsminister har midlertid kun 16,800 Mand, naar han tager Reol og Krat med af, hvad der er organiseret, men han siger, at han, for at formere Hærstyrken desuden har 11 Reservebatailloner med en samlet Styrke af 8,800 Mand, hvilket, lagt til de 16,800, udgjør 25,600 Infanterister. Herved maa jeg dog gjøre to Bemærkninger. Selv om jeg nemlig kunde erkjende, hvad jeg ikke kan, at en Forsvarsstyrke ved den første Udrykning af 25,600 Mand Undercorporaler og menige Infanterister var tilstrækkelig, var, hvad det danske Folk i sin nuværende Stilling kunde og burde bringe tilstede, saa vilde jeg dog sige, at det ligger i Krigsministerens Plan, at disse 8,800 Reserveinfanterister ikke i det første Diebliff ville kunne komme tilstede paa Krigsskuepladsen. Den ærede Minister siger, at de kunne komme tilstede efter en kort Tids Forløb, men han angiver ikke denne nærmere, og det er klart, at der idetmindste vil hengaae Uger, om ikke Maaneber, før de kunne komme f. Ex. til Lille Belt, hvis det er der, det gjælder, og hvorledes komme de der saa? Min ærede Ven, der sidst havde Ordet, talte Meget om den fortrinlige Fasthed, som dette Infanteri havde, men jeg tillader mig at troe, at Batailloner, udfolgede i Overeensstemmelse med det Forlag, jeg har tilladt mig at stille, vilde have den samme Fasthed, og endda en ikke saa lidet større. Disse Reservebatailloner mangle navnlig een Egenstab, der vistnok har nogen Betydning, nemlig den, at være sammensatte af yngre og ældre Marsclasser, som hjælpe paa hinanden og som udbille hinanden; de ere ubelukkende sammensatte af de ældre Marsclasser, hvorhos de ikke ere sammenarbejdede med deres Befalingsmænd i den Grad, som det andet System, jeg har tilladt mig at bevære, vilde medføre, at de vare. Selv om man ikke havde Andet at anføre mod den ærede Ministers Forlag, maatte dette være Nok til, at man ikke fra det folkelige Standpunkt kunde være tilfreds dermed, uden at jeg dog hermed vil have sagt, at enten jeg eller Nogen skulde ville bryde Staven over den høitærede Ministers Forlag, om vi mæglede det; thi jeg nærer det Haab, at en nærmere Sammenarbejden